

Не, вие не трѣбва да бѣгате отъ тука. Тебе ти остава едно : да молишъ Виниция да те върне у Помпония.

Но Лигия падна на колѣнѣ за да се моли нѣкому другиму. Урсъ я послѣдва; тѣ захванахъ да се молжтъ — въ дома на цезаря — при свѣтлината на ранната зора.

Актея за пръвъ пѣтъ виждаше такава молитва и не можеше да си махне очитѣ отъ Лигия, която, обърнѣта къмъ нея въ профилъ, съ вдигнѣти на горѣ рѣцѣ и глава, гледаше въ небето, като че очакваше отъ тамъ спасение. Утреннитѣ лжчи озаряващи тъмнитѣ ѣ коси и бѣлия пеплумъ, отразихъ се и въ очитѣ ѣ и, цѣла въ блѣсъкъ, тя като че ли сама се прѣобърна въ сияние. Въ поблѣднѣлото ѣ лице, въ отворенитѣ ѣ уста, въ вдигнатитѣ ѣ къмъ небето рѣцѣ и очи проникваше нѣкакъвъ неземеиъ вѣсторгъ. И Актея разбра въ тая минута, защо Лигия не може да бѣде никому наложница. Прѣдъ бившата любовница на Нерона като че ли се вдигнѣ завѣсата, задъ която се криеше единъ свѣтъ, съвсѣмъ неприличенъ на оня, въ който тя е навикнѣла да живѣе. Поразяваше я тая молитва въ тоя домъ на злодѣяния и развратъ. Една минута прѣди това тя бѣше увѣрена, че за Лигия нѣма спасение, но сега захванъ да вѣрва, че може да се случи нѣщо свѣрхестествено : че може отъ нѣйдѣ да се яви помощъ толкова могѣществена, щото и самъ цезарь да се окаже безсиленъ да се бори противъ нея, че ще слѣзжтъ отъ небето нѣкакви крилати сили, за да спасжтъ дѣвойката, или пѣкъ, че слънцето ще я привлече къмъ себе-си съ лжчитѣ си. Тя е слушала по-рано за много чудеса, извършени между християнитѣ, и молитвата на Лигия неволно ѣ внуши мисълта, че, може би, всичко това е истина.

Лигия станъ, съ лице озарено отъ надежда. Урсъ тоже станъ и, като сѣднѣ до нея, гледаше я и чакаше какво тя ще му заповѣда.

Очитѣ ѣ се замрѣжихъ и двѣ голѣми слъзи полека потекохъ по странитѣ ѣ.

— Богъ да благослови Помпония и Авелъ, — каза тя. Азъ не трѣбва да ги излагамъ на опасностъ, слѣдователно, никога вече нѣма да ги виджъ.

Послѣ, като се обърнѣ къмъ Урса, каза му, че сега само той ѣ остава на свѣта и че той трѣбва за напрѣдъ да бѣде нейиъ баща и опекуиъ. Тѣ не могжтъ да искатъ убѣжище у Авелъ, понеже ще му навлечжтъ гнѣва на цезаря. Тя, обаче, не може да остане нито въ къщата на цезаря, нито у Виниций. Нека, прочее, Урсъ я вземе, нека я отведе отъ Римъ и да ѣ скрие дѣто и да е, дѣто нѣма да ѣ намѣржтъ